

Krantartikelen

De Zwarte Ruiter

1954-1980

(affiche Toneelgroep St. Genesius, Helmond)

Inhoud

Het Vrije Volk 16 november 1954	3
De Telegraaf 16 november 1954	3
De Waarheid, 17 november 1954	4
De Leeuwarder Courant, 18 november 1954	4
De Friese Koerier, 22 november 1954	5
De Tijd, 29 november 1954	5
De Telegraaf, 3 januari 1955	6
Het Vrije Volk, 6 januari 1955	7
Het Vrije Volk, 10 februari 1954	8
Het Vrije Volk, 15 juni 1956	9
De Telegraaf 10 december 1956	10
Het Vrije Volk 12 december 1956	12
De Telegraaf 15 april 1957	13
Het Vrije Volk 15 april 1957	15
De Friese Koerier 16 april 1957	17
Het Vrije Volk, 17 april 1957	18
Het Vrije Volk, 18 mei 1957	19
Het Vrije Volk, 18 mei 1957 (vervolg)	20
Utrechts Nieuwsblad, 18 mei 1957	21
De Waarheid 18 mei 1957	23
De Waarheid 20 mei 1957	24
Het Vrije Volk 8 juli 1957	24
De Telegraaf 3 september 1966	25
Het Vrije Volk 28 oktober 1980	26
De Telegraaf 28 oktober 1980	26

Roofoverval in Brabants postkantoor

*Kantoorhouder door
schot in buik gedood*

EEN GEWAPENDE EN GEMASKERDE MAN is Maandagavond om zeven uur het hulpkantoor te Ravenstein (N.B.) binnengedrongen. Hij riep de telefoniste toe zich rustig te houden en deed een greep in de geopende brandkast.

De kantoorhouder, de vijftigjarige J. van Dieten, die op het rumoer kwam toelopen, werd zonder waarschuwing in de buik geschoten, toen hij de deur van de kluis wilde dichtgooien.

Des nachts om twee uur is deze kantoorhouder, vader van zes kinderen, in het ziekenhuis van Oss, aan zijn verwondingen bezweken.

De buit van deze roofoverval bedraagt hoogstens achthonderd gulden. Kort voor de overval was het grootste deel van het in het postkantoor aanwezige geld namelijk naar de trein gebracht.

De man was met een zwart doekje gemaskerd en droeg een blauwe overall. Hij kwam het kantoor, waar op dat ogenblik alleen de telefoniste, de 21-jarige Marietje Boll, aanwezig was, binnen met getrokken revolver. Toen de onbekende de plotseling te voorschijn tredende kantoorhouder neerschoot, vluchtte zij gillend de straat op. De gemaskerde verdween in een personenauto, die met draaiende motor voor het kantoor geparkeerd stond.

Een particulier heeft deze auto, een donkergroene Ford, nog getracht te volgen, maar na enkele kilometers moest hij de achtervolging opgeven. De telefoniste, die een shock heeft gekregen, meent dat de onbekende driemaal heeft geschoten.

Politie bij brandje

De politie van Ravenstein was op het moment van de aanslag weggeroepen voor een brandje in de omgeving. Het lijkt niet waarschijnlijk, dat dit brandje opzettelijk was gesticht om de politie weg te lokken.

De nummers van de auto, waarmee de overval gepleegd is, behoren toe aan de Nijmeegse arts Jansen, wiens auto vorige week gestolen werd. Het staat nog geenszins vast, dat de dader van de overval zelf deze auto gestolen heeft. Evenmin is thans na te gaan of de overval met de gestolen auto gepleegd is of met een andere auto, waarop een gestolen nummerbord is bevestigd.

De Rijkspolitie te 's-Hertogenbosch heeft het onderzoek in handen, maar had bij het sluiten van deze editie nog geen spoor van de dader gevonden.

ZWAAR GEWOND BIJ MOEDIGE
VERDEDIGING VAN ZIJN KAS

Bandiet schiet post- kantoorhouder neer en rooft kluis leeg

*Brutale overval
op postkantoor
te Ravenstein*

(Van onze correspondent)

RAVENSTEIN
Maandagavond.

IN een onverschrokken poging om beroving van de kluis te voorkomen is de 50-jarige postkantoorhouder J. v. Dieten uit Ravenstein levensgevaarlijk gewond.

Op het moment, dat hij de kluisdeur wilde dichtgooien werd hij nl. door een gemaskerde overvalder neergeschoten. Met een schotwond in de buik is hij in zeer ernstige toestand in Oss overgebracht. De overvalder heeft met een nog onbekend bedrag de vlucht genomen.

De overval werd gepleegd kort na zeven uur, juist, nadat de postzakken met een groot bedrag aan geld naar de trein waren gebracht. In het kantoor waren toen alleen de 20-jarige telefoniste Marietje Boll en de postkantoorhouder.

Masker en revolver

De overvalder, die een zwart masker droeg, kwam door de dienstingang binnen en bedreigde de telefoniste met een revolver. De kantoorhouder stond buiten de gezichtskring van de gemaskerde. Toen de

man naar de geopende kluis liep, kwam Van Dieten te voorschijn.

Hij trok zich van de waarschuwing van de overvalder niets aan en probeerde de kluis in het slot te gooien.

Drie schoten

Driemaal vuurde de onbekende. Terwijl de dappere kantoorhouder hevig bloedend viel en de telefoniste naar buiten rende, sloeg de overvalder zijn slag. Hij verdween in een personenauto, die met draaiende motor voor het kantoor geparkeerd stond en reed met grote snelheid in de richting Herpen. Een achtervolging door een particuliere auto mislukte.

Politie weggelokt

Op het moment van de overval was er in Ravenstein geen rijkspolitie aanwezig. Zij was om zeven uur naar het naburige Neerlangel geroepen voor een boerderijbrand, welke echter zeer onschuldig bleek. Men vermoedt, dat deze brand opzettelijk gesticht is om de politie uit Ravenstein te lokken.

De Waarheid, 17 november 1954

De Leeuwarder Courant,
18 november 1954

De overval te Ravenstein Auto van dader gevonden

De politie in Budel-Schoot ten zuiden van Eindhoven, heeft Woensdag aan de Belgische grens de donkergroene auto aangetroffen, waarmee de nog onbekende dader van de roofoverval op het postkantoor te Ravenstein Maandagavond heeft weten te vluchten. Dinsdagavond werd de auto, naar thans bekend is geworden, reeds door enkele dorpelingen langs de kant van een weg onbeheerd aangetroffen. Men meende met een smokkelauto te doen te hebben en heeft de wagen dan ook aan een vrij grondig onderzoek onderworpen. Daar men smokkelaars doorgaans niet verraadt, werd de politie niet onmiddellijk van de vondst op de hoogte gesteld.

De wagen, die gedeeltelijk van de zachte berm in de sloot was gegleden, was vrijwel onbeschadigd. De benzine-tank bleek leeg te zijn en de accu eveneens. Het contactsleuteltje ontbrak en er was een doorverbinding tot stand gebracht.

Toen de auto, waar het gehele politie-apparaat van Nederland de laatste dagen scherp naar heeft uitgezien, met een politieman achter het stuur door Eindhoven reed werd door de Eindhovense gemeentepolitie — onkundig van de identiteit van de bestuurder — een achtervolging ingezet.

De politie-motorrijders wisten de auto met het nummer M 48080 in de binnenstad „klem te rijden”. De legitimatie van de politieman moet voor de Eindhovense politie wel een tegenvaller zijn geweest na zo'n duidelijke demonstratie van paraatheid.

Een andere bijzonderheid in de affaire-Ravenstein is, dat bij de schuur, waarin Maandagavond omstreeks het tijdstip van de overval brand uitbrak, een lege benzinefles is aangetroffen. Het vermoeden is derhalve gewettigd, dat die brand opzettelijk werd veroorzaakt.

Buit overval Ravenstein f 20.- Postzegeltrommel gevonden

RAVENSTEIN, 17 November. — Op een landweg onder de gemeente Schayk is vanmiddag de postzegeltrommel aangetroffen, die bij de overval op het postkantoor te Ravenstein werd onttreemd.

De trommel bevatte oorspronkelijk een hoeveelheid postzegels ter waarde van ongeveer 300 gulden en een geldsbedrag van ruim 20 gulden.

Bij de opening van de trommel bleek, dat de postzegels nog aanwezig waren, benevens een bedragje aan kleine munt van ongeveer f 2,50.

Twintig gulden was dus door de rover meegenomen. Van de dader heeft men overigens nog geen spoor ontdekt.

De Friese Koerier,
22 november 1954

Rover stichtte ook brand in schuur

Uit het onderzoek van de roofoverval op het postkantoor te Ravenstein is gebleken, dat de dader van deze overval ook de brand heeft gesticht in een schuur te Neerlangel. Er zijn getuigen gehoord, die de donkergroene auto op een dijk in de nabijheid van de boerderij hebben zien manoeuvreren. Men heeft de wagen ook geparkeerd zien staan met geopend portier doch zonder chauffeur.

Na de brandstichting is de man naar Ravenstein gereden, waar hij in de straat waarop de zij-ingang van het postkantoor uitkomt zijn kans heeft afgewacht. Kort voor de overval is de man in deze straat gesignaleerd.

Volgens een persoonsbeschrijving heeft hij een flink postuur. Zijn leeftijd is ongeveer 30 jaar, zijn lengte circa 1.80 m. Hij was gekleed in een vrij donker costuum.

Het is eveneens vast komen staan dat de man driest en brutaal heeft gereden. Het tegenliggend verkeer, ook fietsers, heeft hij opzettelijk met het licht van de schijnwerpers verblind. Een brandweerauto op weg naar de brand te Neerlangel werd zodanig in het felle licht gezet dat de wagen in de berm van de weg geraakte. (ANP)

De Tijd,
29 november 1954

Overval Ravenstein

PTT stelt f 1000 beschikbaar

Het hoofdbestuur van P.T.T. heeft duizend gulden ter beschikking gesteld van de officier van justitie te 's Hertogenbosch voor uitreiking aan degene die in staat is de politie aanwijzingen te verstrekken, die leiden tot de opsporing van de man die de overval op de kantoorhouder van de post te Ravenstein pleegde. De identiteit van degene die de inlichtingen geeft blijft slechts bekend aan de officier van justitie of de politiefunctionaris die de inlichtingen ontvangt.

Drie doden bij Oud en Nieuw Oost-Brabant in opschudding

Vele misdrijven en ongelukken

(Van onze speciale
verslaggever)

DEN BOSCH, Maaandag DRIE personen werden gedood en een vierde levensgevaarlijk gewond tijdens een reeks van zeer ernstige misdrijven en ongelukken, die rond de jaarwisseling onrust en opschudding brachten onder de bevolking van Oost-Brabant.

1. In het laatste kwartier van het oude jaar werd op de weg Boekel-Gemert de 22-jarige wielrijder Bart van Eenbergen uit Uden door een zigzaggende gestolen personenauto gegrepen en gedood. De bestuurder, J. J. G. (30) uit Mierlo-Hout, is nog voortvluchtig.

2. Bij een autobotsing bij Oss kwamen de 39-jarige arbeider A. Hijnans uit Geffen en de 31-jarige chauffeur H. v. Erp uit Rosmalen om het leven. Enige andere arbeiders werden als door een wonder slechts licht gewond.

3. In de eerste minuten van het nieuwe jaar kreeg de jongeman J. v. d. Hooge uit Volkel tijdens een hevige vechtpartij een dolksteek in de wervelkolom en de lever. Zijn toestand was Zondagavond levensgevaarlijk.

4. Tegenover de plaats waar de jongeman werd neergestoken, werd gedurende een kerkdienst op de oudejaarsavond de kluis van de pastorie te Volkel geplunderd. De buit was 5 à 6000 gulden.

Ontvoering

5. Op nieuwjaarsmiddag ontvoerde de Rijnschipper Van der C. zijn 9-jarig dochtertje Hannie uit het St. Jansziekenhuis te Uden, waar het meisje als voogdijkind is opgenomen. Na lang praten had de man toestemming gekregen om met het kind in het dorp wat snoep te gaan kopen. Zes Rijkspolitiemannen moesten er die avond in een Nijmeegs café aan te pas komen, voordat Van der C. zich liet arresteren. Het meisje werd aangetroffen op het schip van de woesteling.

De Rijkspolitie wist bijzonder snel de gestolen groene auto op te sporen, waarmee even voor de jaarwisseling tussen Boekel en Gemert de jongeman Van Eenbergen omver was gereden en tientallen meters meegesleurd. Op kleine afstand van het slachtoffer lag een autokoplamp, afgerukt door het geweld waarmee de slingerende wagen de wielrijder ramde. De Rijkspolitie vond de gehavende wagen ten slotte in de garage van de Mierlonaar J. J. G. G. zelf, die bovendien van een reeks andere ernstige misdrijven wordt verdacht, was verdwenen.

Het dodelijke ongeluk bij Oss ontstond, toen een vrachtauto moest uitwijken voor een fietser en tegen een veewagen uit Venhorst opdaverde. De vrachtauto sloeg over de kop. De chauffeur Van Erp (gehuwd, twee kinderen) en de arbeider Hijnans (gehuwd, zes kinderen) waren vrijwel op slag dood. Tien andere arbeiders, die evenals Hijnans in een houten keet waren gezeten, die op de lasbak van de wagen stond, liepen slechts lichte verwondingen op, hoewel de keet totaal werd versplinterd.

OP'T LAATSTE
OGENBLIK

„Zwarte Ruiter” gearresteerd

Naar aanleiding van de schietpartij, die gisteravond te Tilburg is voorgekomen, is vanmorgen de reeds lang door de politie gezochte verdachte van diverse roofovervallen in oostelijk Brabant, de 29-jarige J. J. G. uit Mierlo, in een café te Tilburg gearresteerd.

De recherche verraste de verdachte, die daardoor geen kans kreeg te ontsnappen.

Licht in roofmoord Ravenstein? „Zwarte Ruiter” laadt verdenking op zich

(Van een onzer verslaggevers)

Amper is men in oostelijk Noord-Brabant wat tot rust gekomen na een serie heel drieste inbraken, die werden gepleegd door W. de G. uit Eindhoven, die in zijn vriendenkring „gekke Willy” werd genoemd omdat hij in een psychiatrische inrichting te Avereest werd verpleegd en daaruit drie keer ontvluchtte om dan door middel van inbraken in zijn bestaan te voorzien, of een veel grotere schrik heeft zich nu van dit bevolkingsdeel meester gemaakt door het optreden van „De Zwarte Ruiter (J. J. G.) uit Mierlo-Hout. De wijze waarop deze man de laatste week werkzaam is, doet in belangrijke mate denken aan de zaak-Ravenstein. De naam van „De Zwarte Ruiter” wordt door de politie meer en meer in verband gebracht met de roofmoord bij de postkantoorhouder te Ravenstein.

Na het gebeurde in Ravenstein is het even stil geweest in oostelijk Noord-Brabant, totdat daar plotse-ling „gekke Willy” opdook, die er een kleine veertig inbraken pleegde. Na zijn arrestatie in Voorschoten trad weer een korte rust in, totdat plotse-ling, te beginnen met oudejaarsdag, de ene rofoverval na de andere werd gemeld. En alle sporen wijzen in dezelfde richting, de richting van „De Zwarte Ruiter”.

Aanvankelijk werkte hij samen met zijn vriend De R. uit Helmond. Deze man is inmiddels aangehouden en in arrest gesteld, maar men wordt er kennelijk niet veel wijzer van, want de „Zwarte Ruiter” gaat dapper verder. Hij spaart niemand. In zijn optreden begint hij met het stelen van auto's, wat voor hem, die in zijn dagelijkse doen handelaar in auto's is, weinig moeilijkheden oplevert.

Als „De Zwarte Ruiter” op „pad” is, spaart hij niemand. Alles wat op zijn weg komt rijdt hij om. Het geval in Volkel is daarvan een voorbeeld. Maar dat gebeurde ook na de roofoverval in Ravenstein. De wijze van werken loopt hier volkomen parallel.

Steeds andere auto

„De Zwarte Ruiter” zit geen dag in dezelfde auto. Op een rooftocht pres-teert hij het om soms drie keer van auto te verwisselen. Daardoor wordt het opsporingswerk wel erg moeilijk gemaakt. Uiteindelijk laat hij de door hem gestolen auto's onbeheerd ergens achter. Dat was eveneens het geval met de auto, waarvan de dader zich bediende bij de roofmoord te Ravenstein. Toen werd de auto 300 meter van de Belgische grens bij Budel-Schoot gevonden.

De vraag komt nu meer en meer op of dit geen afleidingsmanoeuvre is geweest. De politie zocht nu in de richting van België. De dader zal wel de grens over zijn, concludeerde men. Maar is dat zo?

Spoedig gevlogen

Het laatste nieuws van „De Zwarte Ruiter” komt nu uit Amersfoort, waar Dinsdagavond een Chevrolet werd ontvreemd, waarmede hij zelfs naar Helmond en Mierlo-Hout zou zijn gereden, zonder dat men hem heeft kunnen arresteren. Lang blijft de man daar nooit Het zijn als regel korte bezoeken aan kennelijk vooraf bepaalde adressen. Na een verblijf van enkele minuten verdwijnt hij weer.

Gisteravond vond op de Oisterwijkse Baan te Tilburg een schietpartij plaats. Ook in dat verband wort „De Zwarte Ruiter” genoemd. Vaststaat echter, dat de desbetreffende dader met een fiets is ontkomen,

welke in Oisterwijk later is teruggevonden, maar enkele uren later werd in het nabije Moergestel een auto ontvreemd....

Hoewel over het gehele land het signalement van „De Zwarte Ruiter” is verspreid, gaat hij voorlopig nog door met zijn drieste optreden. Er gaat practisch geen dag voorbij of hij is weer aan het werk....

„Zwarte ruiter” verdacht van „Ravenstein”

De dertigjarige J. J. G. uit Mierlo-Hout in Noord-Brabant, bekend als „De zwarte ruiter”, wordt nu ook verdacht van de gewapende roofoverval op het postkantoor te Ravenstein, deelt de rechter-commissaris van 's-Hertogenbosch mee. Deze overval is Dinsdagavond in aanwezigheid van G. gereconstrueerd.

Bij de roof bedroeg de buit twintig gulden aan postzegels en pasmunt. De postkantoorhouder, de vijftig jaar oude H. J. van Dieten, werd echter door een schot uit een vuurwapen zodanig gewond, dat hij enkele uren later overleed.

„De zwarte ruiter” werd in begin Januari in een café in Tilburg gearresteerd. Hij wordt ook van verscheidene andere misdrijven verdacht.

Moord, doodslag, inbraken ten laste gelegd 'Zwarte Ruiter' moet nog langer wachten op zijn vonnis

(Van een onzer verslaggevers)

'Zwarte Ruiter' zal nog enige tijd op zijn vonnis moeten wachten. Gisteren is de behandeling van zijn zaak voor de rechtbank in Den Bosch voor onbepaalde tijd geschorst en voor een nader onderzoek terugverwezen naar de rechter-commissaris.

Het was een onverwachte wending. Een en ander werd besloten na een verzoek daartoe door de officier van Justitie.

Tijdens de zitting kwam de president van de rechtbank — na een aantal andere misdrijven uit de tenlastelegging — uiteindelijk ook tot de overval op het postkantoor van Ravenstein. 'Zwarte Ruiter' ontkent deze te hebben gepleegd. Het misdrijf is tijdens het onderzoek gereconstrueerd.

Bij het verhoor van de verdachte op de zitting van gisteren bleek hij op de hoogte te zijn van diverse bijzonderheden.

Een en ander was ook al geconstateerd bij de instructie — het vooronderzoek. Zwarte Ruiter zei vandaag, dat hij die feiten kende omdat hij de plaats van het misdrijf had bezocht bij de reconstructie.

Deze verklaring kan pas achteraf zijn bedacht, zo zei de officier van Justitie. Maar het kan ook de waarheid zijn. Ik wens me daarom van de diverse uitlatingen, gedaan door verdachte en getuigen bij die reconstructie — maar ook daarvoor en daarna — op de hoogte te stellen.

Kort overzicht

Ter motivering gaf de officier een kort overzicht van de instructie. Ook lichtte hij de houding van ver-

dachte toe en vertelde iets over zijn persoonlijke ervaringen met hem.

'Zwarte Ruiter' — de 31-jarige H. G. uit Mierlo-Hout — is de jongste zoon uit een gezin met 21 kinderen. Hij heeft een sterke moederbinding. Hij zou in staat zijn geweest een willekeurig feit zonder meer te bekenen of een verzinsel op te biechten als hij daardoor zijn moeder zou kunnen zien.

Hij heeft met zijn moeder gesproken en heeft haar gezegd: Ik ben geen moordenaar. Later kwam echter naar voren, dat hij wel met de zaak te maken heeft gehad.

Wel heeft Zwarte Ruiter een serie andere misdrijven bekend. Hij wilde meewerken. Hij somde bijna dertig inbraken op.

Zwarte Ruiter is verminderd toe-rekeningsvatbaar verklaard na een psychiatrisch onderzoek. Niettemin blijkt hij een uiterst geraffineerd tegenspeler.

Hij heeft zijn bijnaam te danken aan een gril: H. G. was op een kersefeest in Mierlo-Hout verschenen in een zwart pak met een zwarte mantel op een zwart paard. Sindsdien noemt iedereen in Brabant hem 'Zwarte Ruiter'.

De feiten

Bijna twee jaar geleden, op 13 november 1954, werd het postkantoor van Ravenstein overvallen. Een gemaskeerde man schoot de ambtenaar neer, het was de heer J. van Dieten — hij was dodelijk gewond. De bandiet deed een greep in de openstaande kluis en verdween.

Men beschuldigt 'Zwarte Ruiter' ervan, deze overval te hebben gepleegd: in een gestolen doktersauto.

Enige tijd later werd in Tilburg weer een auto gestolen, de dader werd betrapt. Hij nam de vlucht en schoot daarbij in de richting van zijn achtervolgers. Hij ontkwam en daarom is 'Zwarte Ruiter' nu ook poging tot doodslag ten laste gelegd.

'Zwarte Ruiter' is kort daarop gearresteerd. Hij heeft eerst medeplichtigheid aan de overval op het postkantoor bekend, maar suggereerde, dat het dodelijk schot was afgevuurd door een Duitser, een autobandiet. Later trok hij de bekentenis in, en

steeds heeft hij ontkend in Tilburg gericht te hebben geschoten. De getuigen zeggen van wel.

Met dit probleem — wel of niet gericht schieten — begon de zitting gistermorgen. Verdachte beweert, zijn achtervolgers niet te hebben willen raken. 'Zwarte Ruiter' ontkwam op een later gestolen fiets — 'een rotfiets,' zei hij.

Vervolgens kwam een inbraak ter sprake. De volgorde van behandeling was niet chronologisch. Verdachte heeft in Oss de kluis van de kredietbank willen openbranden. Het was hem niet gelukt. Wel heeft hij in het huis boven de bank een geldkistje gepleegd buit f 120. De bewoner kwam vanmorgen een en ander bevestigen.

Snel achter elkaar werden nog twee andere misdrijven met verdachte doorgenomen: diefstal van een brandkast te Dinteren, het doorrijden na een dodelijke aanrijding met een fietser bij Boekel.

Sporen kloppen

De president ging toen over naar de overval op het postkantoor.

Een gestolen auto uit Nijmegen is daar die avond door ettelijke getuigen gezien. Men heeft een gemaskeerde man in de auto, die met draaiende motor stond te wachten, zien stappen, hij droeg een trommel.

De auto is later onbeheerd aangekomen. De trommel lag ergens anders, maar men vond daar ook auto-sporen die gelijk waren aan de sporen bij Ravenstein. Het bandenprofiel en de spoorbreedte klopten met die van de gestolen wagen.

Er is bij de trommel ook een limonadefles gevonden met benzine. Bij de huiszoeking in verdachtes woning werd later precies zo'n fles in beslag genomen.

Als laatste kwam de telefoniste van het postkantoor Ravenstein naar voren. Mejuffrouw Bol gaf een verslag van haar ervaringen bij de overval. Het getuigenverhoor werd daarna gesloten. Een kwartier later zat de verdachte weer in zijn cel.

Advertentie I.M.

ALTIJD NIEUWE WITTE SCHOENTJES

Met Mella-wit altijd witte schoentjes - zonder strepen - zonder korsten - zonder barsten.

Mella-wit geeft beslist niet af.

Mella-wit is verkrijgbaar bij Uw schoenleverancier of hersteller. Let goed op de naam:

Mella-wit

GROTE FLACON 95 CENT

Het Vrije Volk, 15 juni
1956

Na nieuw onderzoek in zaak-Ravenstein: De „Zwarte Ruiters” wacht een nieuwe Justitiële Aanval

(Van onze speciale verslaggever)

DE „ZWARTE RUITER”, de thans 32-jarige Han Gruyters uit Mierlohout, in het najaar van 1954 berucht geworden door een aantal drieste misdaden, zal op dinsdag 11 december a.s. opnieuw in Den Bosch terecht staan. Bij de eerste poging tot berechting op 14 juni van dit jaar werd hem als zwaarste punt de roofmoord te Ravenstein op 15 nov. 1954 ten laste gelegd.

Bij deze overval op het postkantoor werd de zich verzetende postkantoorhouder door een gemaskerde figuur moedogenloos neergeschoten.

Tijdens de rechtzitting van juni jl. gaf de Zwarte Ruiters een groot aantal delicten vlot toe, zelfs méér dan hem ten laste waren gelegd, maar elke schuld aan de zaak Ravenstein wees hij pertinent af.

De zitting, waarvoor drie dagen uitgetrokken waren, eindigde reeds enkele uren na de opening met het verrassende besluit van de rechtbank om op verzoek van de officier van Justitie, mr. J. Dony, een nieuw vooronderzoek in de affaire Ravenstein in te stellen. Naar wij vernemen zouden de resultaten hiervan geleid hebben tot een bevestiging van de eerste tenlastelegging: „Moord, subsidiair doodslag, gepaard gaande met beroving”.

Dodelijke details

DE officier van Justitie vroeg een nieuw vooronderzoek omdat de Zwarte Ruiters een opzienbarende „gladde” verdediging voerde. Correct gekleed en clean shaven stond hij die dag voor zijn rechters. Hij lachte amicaal tegen de officier en verweerde zich op vriendelijk-brutale wijze. Hij scheen vrij zeker van zijn zaak. Hij scheen er zeker van te zijn dat het Openbaar Ministerie hem niet zou kunnen laten „struikelen” over het feit dat hij tijdens het lange voorarrest blijk had gegeven op de hoogte te

DE ZWARTE
RUITER
... kwam
toevallig
langsrijden ...

naar Ravenstein gebracht werd waar de overval nauwkeurig gereconstrueerd werd. „Ik ben toen alles te weten gekomen”, zei de verdachte triomfantelijk. Een confrontatie tijdens de zitting met de telefoniste van het Ravensteinse postkantoor, die de overvaller gezien had, bracht de officier niet verder. Het meisje herkende de verdachte niet als de overvaller. Het 7.65 mm pistool waarmee de postkantoorhouder neergeschoten was, kon niet door de Justitie worden aangevoerd. Wel werd o.m. tegen de verdachte ingebracht dat een speurhond had uitgewezen dat de Zwarte Ruiters het slotje van de geroofde geldtrommel (gevonden in de Udenese Dreef) in zijn handen had gehad. De raadsman van de verdachte, mr. Paul Scheefhals, ontlokte echter aan de speurhondgeleider, tevens eigenaar van de hond, de „bekenentenis” dat een speurhond zich vergissen kan.

bleek hij door de dorpelingen dusdanig doorsnuffeld te zijn dat de experts van de dactyloscopische dienst er geen houvast meer aan hadden. Wel bleek echter dat de autodief deze auto (zonder sleuteltje) onder het dashboard vakkundig had doorverbonden. Dezelfde wijze van doorverbinden is geconstateerd in verschillende andere auto's die door de Zwarte Ruiters gestolen zijn en waarvan hij de diefstal ook toegeeft!

Conclusie

DE Zwarte Ruiters heeft tijdens het voorarrest (geruime tijd voor de eerste zitting) ook blijk gegeven dat hij de situatie rond het huis van dr. E. Jansen in Nijmegen, zoals die was op de avond van de diefstal, nauwkeurig kende. Hij wist ook bijzonderheden over geparkeerde auto's in naburige straten. Hij heeft dit tijdens de zitting trachten te verklaren met de bewering dat hij op die

(vervolg zie volgende pagina)

zijn van een aantal „dodelijke“ details van de moordzaak Ravenstein. Hij kon deze slechts weten als hij bij de overval en de schietpartij zelf betrokken geweest was, zo redeneerde de officier. Hij zou dus de roofmoordenaar moeten zijn.

Sensatie

DE Zwarte Ruiters kwam tijdens de zitting met het sensationele verhaal aandragen dat hij deze details op volkomen legale wijze aan de weet was gekomen. Niemand minder dan de politie zou hem die grotendeels „in handen“ gespeeld hebben. De rest had hij uit de pers gelezen in de tijd die verliep tussen de overval in Ravenstein (15 nov. '54) en de dag van zijn arrestatie (6 jan. 1955). Tijdens de zitting moest een rechercheur toegeven dat hij inderdaad tijdens diens detinerings met de Zwarte Ruiters over details gesproken had.

Verweer

DE grote troef van de Zwarte Ruiters was echter dat hij in februari 1955 door de politie

(Advertentie)

In één nacht
Uw handen
gaaf en zacht

Sun
balm

Nieuw materiaal

OP de namiddag kon de officier reeds aan het woord komen voor zijn requisitoir, maar hij was door de onverwacht schrandere verdediging van de Zwarte Ruiters kennelijk dusdanig in moeilijkheden gebracht dat hij een nieuw vooronderzoek vroeg om uit te maken of de Zwarte Ruiters inderdaad op de wijze zoals hij beweerde aan zijn kennis van de bezwarende details had kunnen komen.

Dit vooronderzoek is nu afgesloten. Het is met uiterste nauwkeurigheid tot stand gebracht en alle omstandigheden, verklaringen en processen-verbaal zijn minutieus onderzocht. De deskundigen zijn tot de conclusie gekomen dat de Zwarte Ruiters de dader van „Ravenstein“ moet zijn.

Doktersauto

HET voornaamste dat het nieuwe vooronderzoek heeft uitgewezen is dat de Zwarte Ruiters op 11 november 1954 in Nijmegen de auto van dokter E. Jansen gestolen moet hebben. Met deze auto is de roofmoordenaar naar Ravenstein gekomen en met de crick die in deze auto lag is de gestolen geldtrommel geforceerd. Deze auto is enige dagen na de overval in Zuidoost-Brabant, nabij Budel, teruggevonden. Toen

avond „toevallig“ langs kwam rijden en dat een meisje, dat in zijn auto meelifte, gezegd zou hebben: kijk daar woont dr. Jansen“. Dit meisje is nooit opgespoord kunnen worden. Het nieuwe vooronderzoek heeft onomstotelijk uitgewezen dat de Zwarte Ruiters zijn wetenschap onmogelijk heeft kunnen opdoen tijdens een vluchtig passeren. Hij zou dan dwars door enkele gebouwen hebben moeten heenrijden.

De Zwarte Ruiters is de auto-dief van Nijmegen, zo is de conclusie van de experts. Zij vormt een van de schakels van de keten van aanwijzingen en bezwarende omstandigheden, waaruit de officier op 11 december het overtuigende en wettige bewijs zal trachten te vinden voor de schuld van de Zwarte Ruiters aan de trieste roofmoord te Ravenstein.

In puzzel-Zwarte Ruiter is overval te Ravenstein ontbrekend stuk Officier eist 10 jaar

Op de publieke tribune stonden wel honderd mensen uit Mierloo. Zij waren gekomen voor de „Zwarte Ruiter” — de man van hun dorp, die gisteren weer verscheen voor de rechtbank van 's-Hertogenbosch.

Mr. J. J. M. Dony hield een uitvoerig requisitoir en eiste ten slotte tien jaar gevangenisstraf, met aftrek van voorarrest, gevolgd door terbeschikkingstelling.

Hij achtte de tenlastelegging bezwezen: een serie inbraken. Een aanrijding met dodelijke afloop. Een poging tot doodslag. Eitelijke diefstallen en ten slotte de roofoverval — 15 november 1954 — op het postkantoor van Ravenstein.

Zwarte Ruiter had alle delicten geheel of ten dele bekend, behalve die roofoverval, gevolgd door het neerschieten van de beheerder J. van Dieten.

Deze misdaad was het onderwerp van de zitting. De rechtbank had zich al geruime tijd geleden hiermee beziggehouden. Maar de behandeling werd toen op verzoek van de officier geschorst voor nader onderzoek.

Er waren gisteren getuigen uit Ravenstein. De bakker, een slagersknecht. Zij herkennen het postuur van de verdachte: stevig, niet groot. Hij zou de dader kunnen zijn geweest. Maar dat was nog geen bewijs — hoogstens een aanwijzing.

Deze getuigen verklaarden ook, dat de dader was gekleed in een blauwe overall. Hij droeg een alpinoepet. Zwarte Ruiter werkte altijd, aldus de officier, in een vast 'tenue': blauwe overall, alpinoepet. Geen bewijs. Wel een aanwijzing.

Vlak voor de overval was brand gesticht in de omstreken van Ravenstein. De politie vond er later een azijnfles, waarin benzine had gezeten. Het etiket was nagenoeg onbekend in Brabant.

Bij Zwarte Ruiter thuis werd niettemin een azijnfles aangetroffen met datzelfde zeldzame etiket. Nog steeds geen bewijs. Niet meer dan een aanwijzing.

Meer dan aanwijzing

Na de overval was de gestolen geldtrommel — de buit kwam op amper twintig gulden — teruggevonden in een weiland. Ook het geforceerde slot lag daar. Deskundigen stelden vast, dat de rode menie op het slot afkomstig was van een stuk gereedschap uit de (gestolen) wagen, waarvan de dader zich heeft bediend. Zwarte Ruiter bleek de dief te zijn. Maar ook dat was nog geen bewijs. Hoewel al meer dan een aanwijzing.

Bij het onderzoek werd ook een politiehond ingezet. Dit dier — een van de beste uit ons land, aldus de politie — wees tien keer dezelfde dader aan: Zwarte Ruiter. De officier achtte dit een belangrijk onderdeel van zijn bewijsvoering. Mr. P. Scheefhals, de raadsman, was het daar niet mee eens. Hij vond een en ander hoogstens een labiele aanwijzing.

Legkaart

Het getuigenverhoor was afgelopen. Mr. Dony begon zijn requisitoir: 'Deze zaak is voor mij een legkaart,' zo zei de officier. 'Ik heb de beschikking over 29 stukken in deze puzzel — zij passen allemaal in elkaar na enig zoeken. Maar twee onderdelen blijken te ontbreken. Aan de vorm ervan is te zien, wat zij voorstellen. Ik kan het ook opmaken uit het geheel. Een van de vermiste stukken is de roofoverval. Toch weet ik er alles van.'

Mr. Dony gaf vervolgens een overzicht van de loop der gebeurtenissen. Zwarte Ruiter ontkende aanvankelijk. Later kwam hij hierop terug en deelde mee, dat een ander de overval had gepleegd: Karl Egel, een Duitse Autobahnbandiet. Hij was er wel bij geweest, maar de 'vreemdeling' zou het schot hebben gelost.

Zwarte Ruiter vertelde hoe een en ander zich heeft afgespeeld. Hij kende alle details. Later bleek, dat dit verhaal geheel was verzonnen. Hij bekende dat ook. Deze details zou hij uit kranten hebben gehaald. En tijdens de reconstructie heeft hij goed opgelet en rondgekeken.

'Zwarte Ruiter is een intelligent man,' zo zei de officier. 'Hij is een

Ruiter verscheen — een donkere ridder op een vurig paard.

Toen viel de eis . . .

Anderhalf uur duurde het requisitoir. Aan het slot las de officier een brief voor, die de verdachte in de cel aan zijn vrouw heeft geschreven, kort geleden. Zwarte Ruiter begon zacht te huilen. Het was even stil. De officier had gezegd: 'Dit is een emotioneel man,' en het leek erop alsof hij hoopte, dat de verdachte zou schreeuwen: 'Ik heb het gedaan.' Toen viel de eis: tien jaar.

Na de schorsing kwam de raadsman aan het woord. Hij bouwde zijn pleidooi op de details, die zo belangrijk werden in deze zaak. Mr. Scheefhals tastte de bewijsvoering aan en trok enkele getuigenverklaringen in twiifel. Daarbij interrumpeerde telkens de officier van Justitie en ontstonden enkele korte en scherpe woordenwisselingen.

Zelfs de president onderbrak het betoog van de verdediger, die onder meer aandacht vroeg voor het wapen: 'Het pistool is nimmer gevonden, hoewel zelfs kikkorsmannen zijn ingezet bij het zoeken.' Het laatste woord was voor Zwarte

Ruiter, de 32-jarige Hans Gr. uit Mierloo. Hij stond voor zijn rechters en sprak snel: 'Ik heb het niet gedaan. Met Ravenstein had ik niets te maken.'

Uitspraak: 24 december.

Advertentie I.M.

JZWITERS
JONGENS
HORLOGE
MET LUXE
WIJZERPLAAT v.a. 14.75
BRUNOTT
WINKELCENTRUM BINNENWEG 45
TELEFOON 116615 - ROTTERDAM

Minister zag doorgevilde tralie...

(Van een onzer verslaggevers)

DEN HAAG, zondag

De minister van Justitie, prof. mr. Samkalden, is zondagochtend uit zijn woonplaats Wageningen naar Den Haag gereisd om zich persoonlijk op de hoogte te stellen van de reconstructie van de ontsnapping van de Zwarte Ruiters.

In zijn gezelschap bevonden zich de secretaris-generaal van het departement van Justitie, C. J. Tenkink, en de directeur-generaal voor het gevangeniswezen, mr. E. A. M. Lamers. Met deze ontvluchting hebben zich de laatste drie maanden zestien ontsnaptingen voorgedaan uit Nederlandse strafgevangenissen.

De Zwarte Ruiters is de misdadiger met de zwaarste strafmaat, die de laatste jaren is ontvlucht. Hij was, aldus een verklaring van het gevangeniswezen, niet in het huis van bewaring te Den Bosch opgesloten om daar zijn behandeling in hoger beroep af te wachten, omdat zijn geestelijke toestand zulks onwenselijk maakte.

Minister Samkalden nam vanochtend de slaapzaal in ogenschouw, waar de Zwarte Ruiters met drie anderen heeft verblijven. Zijn bed had hij met kranten en kledingstukken zo gearrangeerd alsof er een slapende man in lag.

Vervolgens inspecteerde de minister de tralie, welke door de vluchting is doorgezaagd. Waarschijnlijk heeft de Zwarte Ruiters de tralie reeds dagen tevoren vernield, zodat hij hem op het moment der ontvluchting slechts opzij behoefde te buigen.

MET VIJL EN TOUWLADDER „Zwarte Ruiters” ontsnapt uit strafgevangenis

Vijanden vrezen zijn wraak

(Van een onzer verslaggevers)

DEN HAAG, maandag

Een van Nederlands zwaarste misdadigers is ontsnapt: de Zwarte Ruiters.

De beruchte Brabander uit Mierlohout, o.m. wegens doodslag veroordeeld tot 15 jaar gevangenisstraf, heeft in de nacht van zaterdag op zondag kans gezien te ontvluchten uit het psychopathisch afdel van de Scheveningse strafgevangenis.

Vooraf in Brabant heeft de ontsnapping de politie in hoogste alarmtoestand gebracht. Gevreesd wordt, dat de man met de sinistere bijnaam, de 32-jarige Han Gruyters, zich wil wreken op degenen, die destijds zijn arrestatie hebben bewerkstelligd. Nog dezelfde nacht bracht hij een kort bezoek aan zijn vrouw te Mierlohout.

Ook deze maal vond de ontvluchting plaats met bijzonder simpele hulpmiddelen: een vijl en een zelfgemaakt touwladdertje. Verondersteld wordt, dat de Zwarte Ruiters, autodief bij uitstek, zijn vlucht heeft voortgezet met een in dezelfde nacht in de buurt van de gevangenis gestolen wagen. De auto werd zondagochtend tussen Weert en Roermond teruggevonden.

Over slechts enkele dagen — 17 april — had de Zwarte Ruiters in hoger beroep moeten terechtstaan voor het Bossche Hof.

Zijn veroordeling op 24 december van het vorig jaar geschiedde na een langdurige rechtspraak, waarin hij verdachte was in een lange reeks van misdrijven. De zwaarste daarvan waren de roofoverval op het postkantoor te Ravenstein (15 november '54) waarbij de kantoorhouder werd doodgeschoten en een poging tot doodslag in Tilburg (5 januari '55) toen hij op een voorbijganger, die hem betrapte tijdens een auto-diefstal, zijn pistool leegschoot.

Een dag later werd hij in een Tilburgs café gearresteerd. Hij

had toen een pistool en een stengun in zijn bezit.

Men neemt aan, dat de Zwarte Ruiters zich ook nu weer van wapens kan hebben voorzien. Grootste voorzichtigheid wordt daarom in een politietelebericht bij eventuele arrestatie aangeraden.

ALLEN SLIEPEN

Om zeven uur zondagochtend werd de ontsnapping van Han G. ontdekt. Na zijn veroordeling had hij enige tijd doorgebracht in een psychiatrische inrichting te Woensel — hij zou geestelijk gestoord zijn — maar men achtte het beter hem over te brengen naar Scheveningen, waar hij enkele maanden geleden, geplaatst werd in het psychopa-

HAN G.

...de zestiende en de zwaarste...

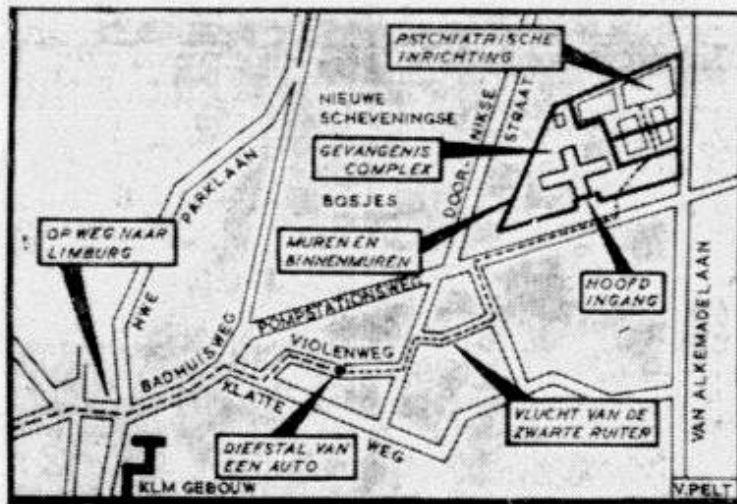
thisch hulpasiel van de Centrale Penitentiaire inrichting.

Hij sliep in een gelijkvloers gelegen zaaltje met drie andere gedetineerden, hield zich buitengewoon rustig en liet uit niets blijken, dat hij nog dezelfde plannen had als tijdens zijn voorarrest: ook toen had hij reeds een keer gepoogd te ontvluchten; toen hij ter observatie was opgenomen in de kliniek van prof. Baan te Utrecht.

Toen de gedetineerden vanochtend werden gewekt, wist men echter anders: een van de tralies voor het venster van het

(vervolg zie volgende pagina)

Zwarte Ruit

→ Vervolg van pagina 1

schenen om zijn vlucht voor te zetten.

Pas om kwart over acht ontdekte de eigenaar van de wagen de diefstal. Toen hij de politie waarschuwde, legde men onmiddellijk verband tussen de verdwijning van auto en vluchteling. Men verzuimde echter dit vermoeden als een aanvullend telexbericht aan de reeds van de vlucht op de hoogte gestelde politie-instanties mede te delen.

Toen omstreeks halfoegen de verlaten Buick met een verbrijzelde voorruit door de politie van Kelpen tussen Weert en Roermond werd aangetroffen, wist men daar nog niet, te doen te hebben met de uit Den Haag gestolen wagen, welke een spoor vormde in de verbijsterende ontvluchting.

Onderzoek van de wagen bracht aan het licht, dat hij op de traditionele manier van de Zwarte Ruit was gestolen. In de voorruit was een gat geslagen om de afgesloten portieren van binnenuit te kunnen openen. Contact was gemaakt door onder het dashboard twee draden met elkaar te verbinden.

Opmerkelijk genoeg bleek de wagen nog voldoende benzine te bevatten voor een rit van nog minstens dertig kilometer.

Men vroeg zich af, waarom de Zwarte Ruit de wagen juist op dat punt — aan de overzijde van het kanaal Nederweert—Wessem — had achtergelaten. Pas later verklaarden enkele getuigen, dat zij daar 's ochtends vroeg een man in een andere auto hadden zien overstappen. Vast staat eveneens, dat de vluchteling dezelfde nacht zijn vrouw in Mierlohout nog heeft bezocht.

Van de zijde van het gevangeniswezen wil men over deze ontsnapping alle stilzwijgen bewaren. Het enige commentaar, dat werd verstrekt was de opmerking, dat „geestesgestoorde delinquenten nu eenmaal in een ander kader zijn gedetineerd dan de andere gestraften“.

De Zwarte Ruit, die behalve tot vijftien jaar ook tot terbeschikkingstelling van de regering was veroordeeld, gaf bijzondere uiting aan de geestelijke stoornissen, welke men hem toeschrijft. In Woensel wenste hij voortdurend „vogels te vangen en katten weg te jagen“, en om hem in deze wens enigszins tegemoet te komen, genoot hij reeds daar meer bewegingsvrijheid dan normaal wordt toegestaan.

zaaije was doorgevoerd, en de Zwarte Ruit was spoorloos verdwenen. Zijn zaaijooten verklaarden, zo vast te hebben geslapen, dat ze niets van de ontsnapping hadden gemerkt.

ALARM

Onmiddellijk werd in de Scheveningse strafgevangenis alarm geslagen. Korte tijd later arriveerde ook de directeur-generaal van het Gevangeniswezen, die zich op de hoogte liet stellen van de reconstructie van deze zestiende en ernstigste ontsnapping van de laatste drie maanden.

De Zwarte Ruit heeft niet alleen de beschikking gehad over een vijl of ijzerzaag, waarmee hij de tralie heeft laten sneuvelen, maar hij bezat als even belangrijk hulpmiddel ook een kleine touwladder. Hij moet het instrument zelf hebben vervaardigd. Het was uitgerust met twee ingenieus geconstrueerde haken, vervaardigd uit een houten stoelkruis, zoals dat bij sommige bureaustoelen tussen de poten is bevestigd.

Nadat de vluchteling zich door het zaaijvenster had gewurmd, heeft hij met dit touwladdertje de hindernis van verscheidene 3½ meter hoge muren weten te overwinnen. Tijdens deze route naar de buitenmuur heeft hij zich ontdaan van zijn schoenen, die op het terrein werden teruggevonden. Het touwladdertje trof men bengelend aan bij de buitenmuur aan de Pompstationsweg. Niet ver van de ingang moet de Zwarte Ruit daar de gevangenis hebben verlaten.

VLUCHT IN AUTO

Zijn verdere weg bracht de vluchteling naar de Vioienweg, een straat in een uiterst rustige villawijk, die niet ver van de gevangenis ligt. Een daar geparkeerde grote personenauto van een Amerikaan mocht hem het ideale middel hebben toege-

Zie verder pag. 8, kol. 8

„Zwarte ruiter” ontsnapt uit
Scheveningse gevangenis

Met gestolen wagen uit Scheveningen ,Zwarte Ruiter' doet sprong in vrijheid

(Van een onzer verslaggevers)

De 32-jarige J. J. G., bekend als de Zwarte Ruiter, is in de nacht van zaterdag op zondag ontsnapt uit de strafgevangenis in Scheveningen; de gevangenis waaruit dit jaar al ettelijke delinquenten zijn ontvlucht, en waar de celdeuren te openen zijn met een kromme spijker.

De Zwarte Ruiter, die voor roofmoord in Ravenstein en een serie berovingen en diefstallen tot vijftien jaar gevangenisstraf en terbeschikkingstelling van de regering veroordeeld was, en die 24 april in hoger beroep voor het gerechtshof in Den Bosch zou verschijnen, zocht de vrijheid niet via de deur, maar via het raampje van zijn cel.

Zaterdagavond om tien uur wist men hem nog in zijn cel. Daarna heeft hij met een vijl enkele spijlen doorgezaagd en heeft hij over allerlei daken en muren buiten het gevangenissterrein weten te komen, zonder dat zijn drie celgenoten iets gemerkt hebben, naar zij zeggen. Hij maakte bij zijn vlucht gebruik van een van eindjes touw en brokken bezemsteel gemaakte touwladder, die nog aan de hoge buitenmuur hing, toen personeel van de strafgevangenis de ontsnapping tussen zeven en acht uur zondagmorgen bemerkte.

„De Zwarte Ruiter” had in zijn cel een briefje achtergelaten van ongeveer de volgende inhoud: „Beste vrienden, angst voor de cel deed mij ontvluchten. Het spijt mij dat ik de directeur dit moest aandoen. De cel betekent de dood voor mij. Ik vraag de bewakers mij deze ontvluchting niet al te kwalijk te nemen. Levend zien jullie mij niet terug.”

De ontsnapte was toen al ver weg. Zondagmorgen om kwart over acht merkte de Amerikaanse bewoner van een huis aan de Violenweg in Den Haag, dat zijn Buick voor de deur verdwenen was. De Zwarte Ruiter moet deze wagen hebben gebruikt. De auto stond op slot, maar hij sloeg een portierruit in. Hij is ten slotte vroeger autohandelaar geweest.

Zondagmorgen om half negen werd dezelfde wagen aan de kant van de weg aangetroffen te Keipen bij Roermond. Omwonenden hebben de politie verteld, uit de Buick een man te hebben zien stappen, die met een crèmekleurige auto met zwarte vlekken verder reed. Dat kan een lift geweest zijn; het is ook mogelijk, dat G. door een relatie verder gereden werd. Voordien was de vluchteling ook nog in de omgeving van zijn woonplaats, Mierlohout gezien.

De Zwarte Ruiter is nog steeds voortvluchtig. Hij is de vierde man die dit jaar uit de strafgevangenis te Scheveningen ontsnapte. In 1956 ontvluchtten daar vijf gevangenen.

In het opsporingsverzoek van de Haagse politie wordt G. een gevaarlijk man genoemd.

Zie verder pag. 9.

vervolg (op pag. 9)

Min. Samkalden onderzoekt ontsnapping Gevangenisdirectie treft geen blaam

(Vervolg van voorpagina)

De minister van Justitie, prof. I. Samkalden, is zondagmiddag uit zijn woonplaats Wageningen naar Scheveningen gekomen. Met de secretaris-generaal van zijn departement mr. Tenkink en de directeur-generaal van het gevangeniswezen mr. Lamers heeft de minister het zaaltje in de centrale penitentiaire inrichting bezocht, waar de Zwarte Ruiter met drie medegevangenen was ondergebracht.

Mr. dr. J. Maris, de officier van Justitie in Den Haag die bij de reconstructie en de opsporing betrokken is, had toen zijn eerste onderzoek reeds voltooid. „Naar mij uit dit voorlopig onderzoek gebleken is, treft de directie van de Scheveningse inrichting geen blaam”, zei hij ons. „Ik zie deze ontvluchting als een direct uitvloeisel van het huidige stelsel, dat voor deze soort gevangenen geldt.

Op zich zelf, in zijn algemeenheid, kan het systeem zeer wel deugen. Maar dat het zijn risico's heeft blijkt uit deze ontvluchting.”

Mr. Maris doelde daarbij ongetwijfeld op de mate van bewegingsvrijheid, die de gevangenen in de psychopaten-afdeling genieten.

De materialen van het touwladertje, dat de Zwarte Ruiter vernuftig heeft vervaardigd waren onder meer stukken betonhout en stellingtouw, die afkomstig zijn van een op het gevangensterrein uitgevoerd bouwwerk. Onderdelen van een stalen bureaustoel fungeerden als haken. Ook stukken van een bezemsteel, die Han G. het zaaltje in moet hebben gesmokkeld, gebruikte hij voor zijn laddertje.

Het is dan ook op zijn zachtst gezegd twijfelachtig, of zijn drie metgezellen in het slaapzaaltje inder-

daad niets van zijn ontvluchting hebben gemerkt, zoals zij zeggen. Met kranten en kledingstukken had de ontvluchte misdadiger zijn bed zo geplooid, alsof er een slapende man lag.

Hoe de Zwarte Ruiter aan de vijl is gekomen, waarmee hij een flinke spijl in het raampje op twee plaatsen doorzaagde, weet men niet. Zijn echtgenote heeft hem een keer in de Scheveningse inrichting bezocht.

G. moet zijn vlucht dagenlang hebben voorbereid.

Zwarte Ruiter wellicht reeds in het buitenland

„Levend zien jullie mij niet terug”

DEN HAAG (ANP) — De minister van justitie, prof. dr. I. Samkalden, is zondag om zes uur uit zijn woonplaats Wageningen in Den Haag aangekomen om zich op de hoogte te stellen van de omstandigheden, waaronder de gedetineerde Hans G., bijgenaamd „de Zwarte Ruiter”, in de nacht van zaterdag op zondag ontsnapt is uit de centrale penitentiaire inrichting, die deel uitmaakt van het complex van de strafgevangenis te Scheveningen.

Hij was vergezeld van de secretaris-generaal van het ministerie van justitie, mr. C. J. Tentink, en de directeur-generaal van het gevangeniswezen, mr. E. A. M. Lamers.

Met betrekking tot de ontsnapping van G. wordt nog nader vernomen dat de touwladder waarmee de gedetineerde erin is gelsaagd over de muren te klimmen vermoedelijk vervaardigd is uit stukken steigertouw.

„De zwarte ruiter” moet zich hiervan hebben meester gemaakt in de nabijheid van de bouwwerken die thans op het gevangeniscomplex worden uitgevoerd.

De sporten had G. gemaakt van stukjes hout die hij op hetzelfde bouwterrein heeft moeten aantreffen. De touwladder was aan het einde voorzien van een sterke stalen haak. Deze haak had „de zwarte ruiter” verkregen door de poot van een zich in de zaal bevindende stoel af te zagen. Bij het nemen van de muren — een zestal naar thans blijkt — behoefde hij steeds slechts de haak aan de bovenkant daarvan te bevestigen.

Briefje achtergelaten

Bij zijn ontsnapping heeft „de zwarte ruiter” in zijn cel een briefje achtergelaten van ongeveer de volgende inhoud: „Beste vrienden, angst voor de cel deed mij ontvluchten. Het spijt mij dat ik de directeur dit moest aandoen. De cel betekent de dood voor mij. Ik vraag de bewakers mij deze ontvluchting niet al te kwalijk te nemen. Levend zien jullie mij niet terug.”

Na zijn ontsnapping begaf G. zich

met de door hem op de Violenvweg te 's-Gravenhage gestolen auto naar Mierlo, bij Helmond, waar zijn vrouw woont. 's Morgens vertrok hij met onbekende bestemming. Vermoed wordt dat G. over de grens is gereden. Alle grensposten werden onmiddellijk gewaarschuwd. Ook met de „Interpol” in België en Duitsland wordt contact onderhouden.

Bij vrouw thuis

De Zwarte Ruiter zal overigens zelf ook wel begrepen hebben, dat men de grenscontrole zou verscherpen, zodra bekend werd, dat hij in Brabant was geweest. Dat is dan ook de reden, waarom de rijkspolitie er rekening mee houdt, dat de ontsnapte helemaal niet naar België of Duitsland zal uitwijken, doch in oostelijk Brabant zal blijven rondzwerfen.

Hij heeft over zijn voornemens tegenover zijn vrouw niet gesproken, bij wie hij zondagmorgen in alle vroegte een kort bezoek heeft afgelegd, zoals de vrouw aan een verslaggever van de Telegraaf vertelde. Zij zei er volkomen onkundig van te zijn geweest, dat haar man een poging tot ontsnappen zou doen, hoewel ze het helemaal niet vreemd vond, dat G. hiertoe is overgegaan. Zij wist dat hij vreselijk opzag tegen het feit, dat hij acht dagen cellulair in Den Bosch zou moeten zitten, hangende de behandeling van zijn zaak voor het gerechtshof.

Hoe dit zij, zondagmorgen omstreeks halfeven hoorde zij iemand aan het raam van de woning in Mierlo-Hout kloppen; ook haar zoontje van tien, dat

bij de moeder op de kamer sliep, werd wakker. Hij hoorde de stem van zijn vader, die zei: „Maak eens open Hans”. Zijn vrouw deed zelf open. G. was alleen en bleek op sokken te lopen. In Scheveningen had hij korte tijd schoenen aangehad, doch deze bleken van een medegevangene en waren hem te klein, zodat hij ze had weggeworpen. G. is maar even thuis geweest. Volgens de vrouw was er zelfs geen tijd geweest om elkaar een kus te geven. Haar man had zijn bruine gevangenskleren verwisseld voor een blauwgrijs pak en was toen haastig weer vertrokken, zonder eten en zonder geld mee te nemen. Hij gebruikte een auto, die hij een eindwegs van zijn woning had geparkeerd.

Nadien heeft de vrouw geen enkel contact meer met haar man gehad. Wel is zondag tweemaal een broer uit Valkenswaard bij haar thuis geweest. De politie neemt daarom aan, dat de Zwarte Ruiter nog in Brabant rondzwerft. Dat hij platzak zou zijn, behoeft niet waar te wezen, aangezien vermoed wordt, dat G. een deel van de buit van een zijner inbraken, die hem toen f 6.000 opleverde, welk geldbedrag nooit is teruggevonden, heeft opgehaald.

'Zwarte Ruiter' niet in café

(Van een onzer verslaggevers)

Van de „Zwarte Ruiter“; geen spoor, maar één mysterie is nu toch opgelost. Dinsdagavond meldde zich namelijk bij de politie een Eindhovenaar, die verklaarde zondag van elf uur 's morgens tot acht uur 's avonds in het café Noord-Brabant te Maarheeze te hebben gezeten. Hij lijkt sprekend op de „Zwarte Ruiter“...

De vraag hoe het mogelijk was dat de „Zwarte Ruiter“ zondag op twee plaatsen tegelijk werd gesignaleerd — op de Leenderweg vlak bij Eindhoven en tien kilometer verder, in het café te Maarheeze — is nu dus wel beantwoord.

De melding uit Maarheeze werd toch al niet helemaal serieus genomen, omdat de geheimzinnige cafébezoeker gerookt had en enige borrels had gebruikt, terwijl het bekend is, dat Hans Gruijters nooit alcohol drinkt en ook niet rookt.

Het spoor blijft dus doodlopen op de autosnelweg Eindhoven—Limburg: zondagmiddag om vijf uur heeft een houthandelaar uit Mierlo de „Zwarte Ruiter“ daar positief herkend. De aandacht van de politie blijft geconcentreerd op de onmiddellijke omgeving van Eindhoven en Helmond.

Mierlo is niet bang van Zwarte Ruiter Maar men zet de auto's binnen

(Van een speciale verslaggever)

Voor het huis van de „Zwarte Ruiter“ moet vroeger een tuin zijn geweest. Nu is er alleen nog wat vuil zand zichtbaar. Een lange, lenige jongen trapt er met wat kornuiten tegen de voetbal, die hij net heeft gehaald. Ik vroeg hem of zijn moeder thuis was. „Neje“, zei de jongen en trok de gele branie-das strakker om de kraag van zijn blauwe overall.

Dat was de derde keer vandaag. De „Zwarte Ruiter“ blijft onvindbaar en z'n vrouw is niet thuis — maar hun zoon speelt op straat. Hij voelt zich een hele piet. De burens kijken onafgebroken toe achter de dichtgeschoven vitrages. En ook de rechercheur-in-burger houdt hem denkelijk goed in 't oog. Want er is niemand anders hier om op te letten.

Mierlo-Hout leunt tegen Helmond. Dwars door het dorp huppelt het verkeer uit de richting Eindhoven. Een hobbelige weg. Met om de honderd meter een café. De bierdrinkers bespreken daar de kansen van hun „held“ — want zo ziet men hier de figuur van „Zwarte Ruiter“. Een handige jongen en „ne knappe mens“. Ze geven hem groot gelijk dat hij is ontsnapt.

Alleen dat schieten vergeven ze hem niet. Hoewel — niemand voelt enige angst voor de opgejaagde bandiet, die tot gangsterdom in staat moet worden geacht. Het zou niet de eerste keer zijn, dat deze misdadiger met een rokende revolver in de vuist door de straten rent. „Maar dat doet hij niet bij óns“, zeggen de mannen aan de tapkast.

Bijzondere maatregelen werden door de politie nog niet genomen. De burgers zelf doen 's nachts écht niet alle deuren op slot. Maar de villa-bewoners laten hun wagens voor geen prijs buiten staan. Ze weten veel te goed hoe handig hij wel is. De „Zwarte Ruiter“ was 'ne goeie monteur.

In de nacht van maandag op dinsdag zijn de dorpen Heeze, Leende en Mierlo door de politie zorgvuldig uitgekamd. Ook de in aanbouw zijnde woningen in de buitenwijken van Eindhoven zijn door de gemeentepolitie van Eindhoven afgespeurd.

Democratisch-socialistisch dagblad

Het Vrije Volk

HOOFDREDACTEUR: K. VOSKUIL

MET ROOD GEVERFDE HAREN EN ZWARTE UILEBRIL Rotterdamse politie grijpt Zwarte Ruiter

Stengun lag klaar met 16 patronen

(Van een onzer verslaggevers)

HET SPEL IS UIT: de Zwarte Ruiter is opnieuw in handen van de Justitie. Voor dit opzienbarende nieuws heeft vrijdagavond de centrale recherche van Rotterdam gezorgd door een geslaagde inval te doen in de woning Orckideestraat 25b.

Veertien reehercheurs in burger hadden de woning zodanig omsingeld, dat de lang gezochte misdadiger van een ontvluchtingspoging via de achterdeur afzag. Hij ging snel weer naar binnen en rende de trap op. Aan het verzoek naar beneden te komen en geen moeilijkheden te maken, voldeed hij echter.

„Pech gehad,” zei hij met een vloek en liet zich vervolgens gebonden naar een elders gereedstaande overvalwagen brengen. De politiemannen vonden direct daarna in een huiskamerkast een stengun met zestien patronen. Men mag zich afvragen, wat er gebeurd zou zijn als de Zwarte Ruiter van de overval eerder geweten had. Zij geschiedde bij volkomen verrassing.

Op het hoofd bureau van politie werd hem onmiddellijk een verbod afgevoerd. Hij verliet echter ook maar iets te zeggen. De Zwarte Ruiter is drie dagen onderzocht geweest in een huis aan de Johan van Andelstraat in Zuiden (Utrecht-Noord). De twee mannen, die hem daar onderdook hebben verschaft, zijn gistermorgen gearresteerd. Zij zes uur zijn nu elders weer langzamerhand. Toen de Utrechtse politie doodsdagmorgen een lival deed, bleek de voel gevangen de Zwarte Ruiter was met een auto naar Rotterdam gevlucht.

Vrijdagmorgen verscheen hij voor de woning in de Orckideestraat en zijn toegang, omdat hij „andere leedreem overloop zou schieden”.

Het huis in de rustige stadswijk Hillegersberg wordt besond door een man en een vrouw, die in de buurt bijzonder gunstig bekend staan, maar die geens in afzondering leven. De Zwarte Ruiter kende de man, sekere B. uit zijn Scheveningse gevangenschap, zij waren destijds celgenoten. B. is in laatste goede doen, hij srijn een vreeswarentalaker.

Hoer men de Zwarte Ruiter in Rotterdam zo snel gevonden heeft, is onduidelijk. De politie weet het niet. Het Utrechtse onderzoekskadros is zeer waarschijnlijk verraden door een van zijn vroegere vriendinnen.

Tal van Nederlandse kramen werden vrijdagavond opgeheld door een geheimzinnige stem, die meedeelde, dat de Zwarte Ruiter juist in Rotterdam was geknipt.

(Zie verder pag. 13)

In de rustige stadswijk Hillegersberg werd besond door een man en een vrouw, die in de buurt bijzonder gunstig bekend staan, maar die geens in afzondering leven. De Zwarte Ruiter kende de man, sekere B. uit zijn Scheveningse gevangenschap, zij waren destijds celgenoten. B. is in laatste goede doen, hij srijn een vreeswarentalaker.

Lange reeks misdaden

In januari 1955 liet Johannes Josephus Gruyters — toen 39 jaar — zich gewillig arresteren in een Tilburgse hotelkamer. De voertuursede vervolging van vrijuit het gehele Brabantse politie-apparaat was zelfs hem, de brandwonder, uit Mierlo-Hout, te machtig geworden. De arrestatie betekende op dat moment verlossing.

Een enorme reeks misdaden werd aan de vooravond van zijn arrestatie besloten met in schietmorg op de Herenweg te Tilburg. Het was in maart 1954 begonnen met een autochirurg te München Gladbach, in Duitsland.

Later volgden o.m. autochirurgieën te Gendrecht, Breda, Amersfoort, Nijmegen. Een dodelijke aanrijding te Boekel in de autochirurgie van 1954, bankroef in Oos, diefstal van armbanden te Helmond, radio's te Venloo, talloze inbraken, waaronder in de burgemeester van Dintloer. Hij betekende alsof dat.

Sijn en strak lijd hi echter, tot het laatste volmachtiging te zijn aan de dood van de postkantoorhouder te Nave-

schepnel kan terugkeren.

Flans Gruyters is slechts 40. Hij deed niets lover dan huwelijksgelukkig stellen met ANKO en inbraken. Nocht benadde hij een bewoner van zijn eigen dorp. Hij verveende de kinderen uit een omgeving, toen just de in zijn auto's en sul royaal rondten in café, hoewel hij zelf niet drink of runde.

Maar een royaal te kunnen zijn, beging hij steeds deuter misdaden. Aanvankelijk handelaar in tweedehands auto's, rakte hij in smokkelingen versied en ten slotte werd hij een van de meest dronke revers die ons land ooit heeft gekend.

De hijnams „Zwarte Ruiter” was aanvankelijk van toewaaning op zijn broer, die een cafe van die naam voerde te Mierlo-Hout. In de nacht van 13 op 14 april ontvluchtte Hans Gruyters uit de gevangenis te Scheveningen. Het laatste in hij geinen op zondag 14 april in de directe omgeving van Breda.

De rechtbank en ook het hof te Rotterdam oensloos actiden ook dit laatste feit bevesten: beide leeren hndie het vurne: rlfken jaar en terbeschikkingstelling van de vegeten. Dit vurne viel na een nurgvalde psychiatrisch onderzoek in de kliniek van prof. Baan te Utrecht. Dims onbezu was: een voor degevoenoching over gravaalijk meta, die slechts na een zeer arondige herbevoeding in de maast-

Mevrouw B. zegt niets

(Van een onzer verslaggevers) Mevrouw B., de bewoonster van het huis Orckideestraat 25b, weget mededelingen te doen over de gebeurtenissen van vrijdag. Zij blinkt zeer nervos, toen wij haar vanmorgen even opsochten. De lezing van allerlei kranten, die in huis berichtiging over de arrestatie van de Zwarte Ruiter spraken van heftige vechtpartijen, was aan haar nervositeit niet vreemd.

Er is geen sprake geweest van een vechtpartij, zo deelde zij mee. „Wagena zijn er bij de inval van beide kanten niet gelicht.” „Het is verachtkelk,” zo zette zij. „Wij zijn op ons wel heel vervelede manier in deze zaak betrokken.”

Voor deze deur stond vrijdagochtend de Zwarte Ruiter. Laat nu kinnen dit... 's Avonds ver schoen bij verrassing de politie en geboeld kwam de Zwarte Ruiter de deur weer uit.

Zate
Der
EE
H. 1
PBI
LOS
B.C.

MINISTER SAMKALDEN VERHEUGD

(Van onze parlamentsredactie)

„Ik heb bijzonder veel lof voor het werk dat de politiekorpsen van Utrecht en Rotterdam hebben verricht.” Dit verklaarde ons de minister van Justitie, prof. dr. I. Samkalden, toen wij hem vroegen naar zijn mening over de arrestatie van de Zwarte Ruiter. De bewindsman zei, dat hij zich opgelucht voelde, nu deze bijzonder gevaarlijke man is gepakt.

Prof. Samkalden nam aan dat de Zwarte Ruiter vijf weken vrij heeft kunnen rondlopen, omdat men zijn spoor bijster was geworden. De eerste dagen na zijn ontsnapping wist men namelijk niet of hij zich in Nederland of in het buitenland bevond. Pas na een week waren er aanwijzingen dat hij in Nederland was, aldus de bewindsman.

Op de vraag wat er nu met de Zwarte Ruiter zal gaan gebeuren, antwoordde de minister, dat de misdadiger veroordeeld is door het Gerechtshof in Den Bosch en dat het openbaar ministerie van Den Bosch de executie van dit vonnis verzorgt. Overgens kon prof. Samkalden nog niets positiefs over de bestemming van de Zwarte Ruiter meedelen.

Zwarte Ruiter gegrepen

(Vervolg van pagina 1)

De politie arresteerde uiteraard ook het Rotterdamse gezin, dat de Zwarte Ruiter onderdak heeft verschaft. De mensen toonden zich verheugd over het ingrijpen van de politie.

De centrale recherche gelooft, dat de man en de vrouw inderdaad door de Zwarte Ruiter voor een voldongen feit zijn gesteld.

Uiteraard was de opschudding in de Orchideestraat niet gering. Velen zagen de inval van achter de ramen gebeuren. De politiemensen hadden zowel de Orchideestraat als de Hagedoornstraat geheel afgezet, de kinderen naar binnen gezonden en vervolgens positie-gekozen.

Dit alles gebeurde, zonder dat men er in het hoekpand 25b erg in kon hebben. Er zaten al vier rechercheurs op het dak, toen de Zwarte Ruiter nog geen onraad vermoedde.

De operatie, opzettelijk zonder gewapend vertoon uitgevoerd onder leiding van commissaris Melles, hoofdinspecteur Moerman en inspecteur Kalma, verliep snel en precies volgens plan. Velen zagen de Zwarte Ruiter wegvoeren, maar beseften niet dat hij het was.

Goed vermomd

Herkenning was trouwens moeilijk: hij had zijn haar rood laten verven en droeg een zwarte uillebril. Hij had voorts een lichtbruin jasje aan, een bruine pantalon en bruine sandalen.

Na het verhoor op het hoofdbureau bleek hij aanmerkelijk minder rustig. Wij waren er getuige van, hoe hij onder zware bewaking in een overvalwagen werd gezet, die hem naar het huis van bewaring aan de Noordsingel zou brengen: hullend en kreunend als een getergd dier liet hij zich met zachte hand in de wagen duwen.

De vrouw uit de Orchideestraat werd voordat de wagen vertrok nog even bij hem gebracht. Ter officiële confrontatie?

Zij verklaarde tegenover de politie, dat de misdadiger zich in haar huis correct gedragen heeft. Zij heeft uren met hem gepraat, en, naar zij heeft meegedeeld, herhaaldelijk getracht hem de nuttelosheid van zijn ontvluchttingspoging te doen inzien. De Zwarte Ruiter vertelde haar zijn jeugdervaringen en verklaarde meermalen, dat hij de moord in Ravesteijn niet bedreven heeft. Zij zelf had de Zwarte Ruiter nooit eerder gezien, zo vertelde zij.

Zij en haar man zijn in de nacht van vrijdag op zaterdag op vrije voeten gesteld: om half twee keerden zij in hun woning aan de Orchideestraat terug.

Minister zegt politie dank

De minister van Justitie, prof. I. Samkalden, heeft aan de hoofdcommissaris zijn bijzondere dank betuigd voor het feit, dat niet alleen deze vluchteling hier werd aangehouden, maar ook de beide ontsnapten die dezer dagen in Rotterdam-Zuid werden gearresteerd. Z. Exc. uitte zijn voldoening erover, dat de arrestatie dank zij het beheerste en kalme optreden van de politie op deze wijze is geschied, zonder dat er geschoten behoefde te worden of verzet werd gepleegd.

UTRECHTSE POLITIE GAF TIP AAN R'DAM

„Zwarte ruiter” in de Maasstad gegrepen

Leefde wekenlang onder vermomming in Utrecht

(Speciale berichtgeving)

Vrijdagavond kon naar alle politiekorpsen en grensposten in Nederland het sensationele bericht worden doorgegeven, dat het bevel tot opsporing en aanhouding van de 32-jarige, zich noemende autohandelaar, J. J. Gruyters uit Mierlohout in Brabant, alias „De zwarte ruiter”, was vervallen. De in de nacht van 13 op 14 april uit de strafgevangenis te Scheveningen ontvluchte misdadiger, over wiens verblijfplaats de wildste geruchten de ronde hebben gedaan, was omstreeks 7 uur in de avond te Rotterdam gearresteerd. Het heeft maar een haartje gescheeld, of „De zwarte ruiter” had een stengun met zestien scherpe patronen gebruikt tegen de politiemannen, die hem kwamen arresteren. Gelukkig kon de man, bij wie hij sinds vrijdagmiddag in huis verbleef, voorkomen, dat Gruyters een wapen gebruikte.

De zwarte ruiter had zich vermomd door zijn haar rood te laten verven en een bril te dragen. Na zijn aanhouding is hij naar het hoofdbureau van politie te Rotterdam overgebracht en vandaar is hij enkele uren later naar het huis van bewaring vervoerd. Uiteraard onder bijzonder scherpe bewaking. Dat de aanhouding kon geschieden, is vooral te danken aan de samenwerking tussen de Utrechtse en Rotterdamse politie. Tegen twee mannen en twee vrouwen is proces-verbaal opgemaakt omdat zij „de

zwarte ruiter” behulpzaam zijn geweest bij het ontkomen aan aanhouding.

De Utrechtse politie had enige tips gekregen, dat „de zwarte ruiter” zich

bij dit echtpaar was gebracht na zijn ontsnapping uit de Scheveningse gevangenis, waar hij een straf van vijftien jaar uitzat. De mannelijke helft van het echtpaar, kapper van beroep, had het haar van G. rood geverfd. Verder had G. zich met een bril vermomd.

Dat „de zwarte ruiter” zich nogal thuis voelde bij deze familie, blijkt o.a. wel uit het feit, dat hij met een soort schortje voor kopjes stond te wassen. De Utrechtse politie is hier achtergekomen, doordat op de vrouw van de kapper een nog onontwikkeld fotorolletje werd aangetroffen.

Onmiddellijk zijn de foto's ontwikkeld en afgedrukt en op één van de kiekjes ziet men „de zwarte ruiter” ijverig met het huishoudelijk werk bezig.

Na het opmaken van procesverbaal is het echtpaar, dat onderdak aan de misdadiger heeft verleend, heengezonden. Het zal worden vervolgd op grond van artikel 189, lid 1, van het wetboek van strafrecht, waarin is te lezen:

Met gevangenisstraf van ten hoogste zes maanden of geldboete van ten hoogste zeshonderd gulden wordt gestraft: hij die opzettelijk iemand, die schuldig is aan of vervolgd wordt ter zake van enig misdrijf, verbergt of hem behulpzaam is in het ontkomen aan de nasporingen van of aanhouding door de ambtenaren der justitie of politie.

Vluchtluik aanwezig

Er was in de woning van de kapper zelfs een groot luik gezaagd, waardoor G. zou kunnen ontvluchten wanneer de nood aan de man zou komen. „De zwarte ruiter” heeft echter te

Minister belde op

De telefoonwachtcommandant der Rotterdamse centrale recherche stond na de arrestatie van „de zwarte ruiter” niet stil. Tal van autoriteiten wilden er wel wat meer van weten. Ook minister Samkalden belde op. „Van harte gefeliciteerd”, zei hij tot de wachtcommandant. De minister heeft zich verder door hoofdcommissaris H. M. C. A. Staal laten inlichten.

Men meende te weten dat G. in de Schoutenstraat verbleef. Al spoedig kwam er echter bericht van de Rotterdamse recherche, dat deze straat in 1940 praktisch geheel was weggeblombardeerd. Maar er kon aan de hand van een telefoonnummer een andere straat worden opgegeven en wel de Orchideestraat in v.m. Hillegersberg.

Er werd inmiddels een afgezant van de Utrechtse politie, de inspecteur C. H. Schotman, naar Rotterdam gestuurd om contacten te leggen.

Hij is hier!

Terwijl de heer Schotman onderweg was, heeft een inspecteur te Utrecht alle op het telefoonnet aangesloten bewoners van de Orchideestraat opgezocht. Aan de hand van de lijst, die hij aanlegde, belde hij diverse nummers op. Daarbij deed men het voorkomen alsof een vriendinnetje van „de zwarte ruiter” telefoneerde. En men had geluk, want bij het zoveelste nummer werd er op de vraag of „Flip Sanders”, de schuilnaam van „de zwarte ruiter”, daar was, bevestigend geantwoord.

Maar op dat moment zou hij slapen. Of hij soms kon terugbellen. Dat kon, want de politiemann, die had gebeld, bevond zich op het adres van het vriendinnetje van G. Na enige tijd werd er inderdaad door G. gebeld.

Men wist het huisnummer van het pand aan de Orchideestraat te Rotterdam uit hem te krijgen.

Hij dacht niet anders of zijn vriendinnetje zou naar hem toekomen.

Men wist dus precies het adres: Orchideestraat 25 te Rotterdam.

Al die tijd was er een intensieve berichtenwisseling tussen de Utrechtse en Rotterdamse politie.

Een groot aantal politiemannen van de centrale recherche te Rotterdam was geconsigneerd in het hoofdbureau aan het Haagse Veer om op het eerste sein uit te rukken.

(vervolg zie
volgende
pagina)

in de gemeente Utrecht zou opnouden. Zelfs wist men te vertellen, dat hij daar zondag bij een voetbalwedstrijd tussen DOS en Ajax was gezien. Hoewel men deze tips weinig waarde toekende, heeft men ze uiteraard toch onderzocht en al spoedig bleek, dat er een grond van waarheid in zat. Ten slotte wist men de straat te „localiseren”, zoals dat in politietermen heet, waar „de zwarte ruiter” zich zou ophouden. Dat was de Johan van Andelstraat in de voormalige gemeente Zuilen. Vrijdagmorgen zou worden toegeslagen, maar men kwam er achter dat de vogel gevlogen was. Bij de inval, die in het bewuste huis, onder leiding van de Utrechtse commissaris, mr. Th. B. J. P. van Roosmalen, werd gedaan, werd het echtpaar P. medegenomen naar het politiebureau.

Het bleek, dat „de zwarte ruiter”

**DIT U.N. TELT
24 PAGINA'S**

veel avances ten opzichte van de vrouw des huizes gemaakt, reden waarom de verhouding tussen „gastheer” en ondergedokene aanzienlijk verslechterde. Donderdag leidde dit zelfs tot een vechtpartij, waarbij „de zwarte ruiter” de kapper een blauw oog sloeg. Daarna heeft G. de woning in Utrecht-noord verlaten.

Wat hij daarna precies heeft gedaan, is nog niet precies bekend, daar „de zwarte ruiter” in alle talen heeft gezwegen. Het is echter een vaststaand feit, dat hij per auto Rotterdam is binnengereden.

In de loop van vrijdag zou hij bij de 44-jarige J. L., een Pool, die worstmaker van beroep is, aan de Orchideestraat in v.m. Hillegersberg te Rotterdam zijn gekomen.

Deze man, die daar woont met de 53-jarige, zich noemende administratrice, M. H. E. B., kende „de zwarte ruiter” uit de gevangenis te Scheveningen. Zij waren daar gedurende zes weken samen gedetineerd geweest. De Utrechtse politie had er lucht van gekregen dat „de zwarte ruiter” naar de Maasstad was gegaan.

De val gesloten

Dit gebeurde even na half zeven. Commissaris B. Melles nam zelf de leiding op zich. In zijn gezelschap bevonden zich de hoofdinspecteur J. W. J. Moerman, inspecteur B. D. Kalma en ongeveer vijftien rechercheurs. In alle stilte werd het pand aan de Orchideestraat omsingeld, maar toch had „de zwarte ruiter” blijkbaar het idee dat er iets aan de hand was.

Plotseling namelijk werd de deur aan de achterzijde van de woning opengeworpen. Men hoorde iemand schreeuwen: „Nee, dat moet je niet doen, niet schieten”.

„De zwarte ruiter” had een stengun met zestien scherpe patronen, die in de kamer bij hem in de buurt lag, op de politiemannen willen leegschieten. Zijn nieuwe „gastheer” had hem er echter te eifder ure van weten te weerhouden.

Aan de voorzijde van het huis belden hoofdinspecteur Moerman en enige van zijn mannen aan, alsof het een gewone visite betrof. De bewoners kozen eieren voor hun geld en

openden ijlings de deur. Terwijl op het dak en in een wijde cirkel rond het huis rechercheurs met getrokken pistolen wachten op hetgeen zou gebeuren, stapte de heer Moerman gevolgd door enige andere politiemannen met „blote handen”, of met andere woorden: zonder wapen in de hand, naar binnen. G. had de deur aan de achterkant op slot gedaan nadat hij had gezien dat hij niet meer kon vluchten en was de trap opgerend.

De arrestatie zelf kostte niet veel moeite meer. „Ik heb het gezien, het is gebeurd”, zei hij en de man, die heel Nederland in beroering heeft gebracht, gaf zich gewonnen.

Tegen de vrouw en de man, bij wie „de zwarte ruiter” in Rotterdam was ondergedoken is, evenals tegen het Utrechtse echtpaar proces-verbaal opgemaakt op grond van artikel 189 van het wetboek van strafrecht. Zij zijn daarna door de politie heengezonden.

Op „de zwarte ruiter” werd ook nog een alarmpistool aangetroffen.

Tipgevers brachten politie op het spoor

ZWARTE RUITER IN ROTTERDAM GEPAKT

Haar was rood geverfd

Hans Gruyters, alias „De Zwarte Ruiter”, de gevaarlijke misdadiger die reeds wekenlang door het hele Nederlandse politie-apparaat werd gezocht, is gisteravond in een Rotterdamse woning gearresteerd.

Tipgevers hadden de politie zijn verblijfplaats gewezen. Bij zijn aanhouding was „De Zwarte Ruiter” in het bezit van een stengun met zestien scherpe patronen. Zijn zwarte haar had hij rood laten verven en hij droeg nu een bril.

Vóór hoofdinspecteur J. W. J. Moerman met één van zijn assistenten het huis aan de Orchideestraat, waarin de gezochte zich bevond, binnentrad, werd het door veertien zwaarbewapende agenten omsingeld.

In bezit van stengun met zestien patronen

„De Zwarte Ruiter”, die veroordeeld werd omdat hij in november 1954 de postkantoorhouder te Ravestein zou hebben vermoord, was na zijn ontsnapping uit Scheveningen in Utrecht ondergedoken. Hij leefde daar samen met een vrouw.

Dit was de Utrechtse politie eerst sedert enige dagen bekend, toen G. bij een voetbalwedstrijd werd gesignaleerd.

Op het horen van dit bericht heeft de commissaris van recherche te Utrecht, de heer Roosmalen, zich persoonlijk met het onderzoek belast. Op grond van verscheidene inlichtingen vond de recherche een spoor, dat naar Utrecht-Noord leidde, maar een komen.

Ruzie werd noodlottig

Totdat „De Zwarte Ruiter”, inmiddels getransformeerd tot Rode Ruiter, donderdag in de vooravond hooglopende ruzie kreeg met de andere bewoners van het adres waar hij vertoefde.

De recherche kreeg nu van tipgevers het juiste adres: De Zweder-Van Zuylenweg. Gistermorgen besloot men in te grijpen.

Toen echter tegen negen uur vijf agenten, een inspecteur en de commissaris voor het bewuste huis op de stoep stonden, bleek de vogel gevlogen.

Met veel geluk en weer dank zij tipgevers, kwam men te weten waar de gezochte heen was gevlucht, met

straat, naam en huisnummer te Rotterdam. Dat eerste adres bleek echter niet te kloppen, de bewuste straat was in de oorlog namelijk weggeblombardeerd. Even later kwam er een nieuw adres door, compleet met naam van de bewoner. In Rotterdam lieten ze er toen geen gras meer over groeien. De politie toog er onder leiding van hoofdinspecteur J. W. J. Moerman op uit. De hoofdinspecteur belde aan, stapte, toen een vrouw hem opendeed, de gang door en trof in de woonkamer inderdaad „De Zwarte Ruiter” aan.

Naast hem lag een in papier gewikkeld pakje, dat, naar eerst later bleek, een stengun, geladen met zestien patronen, bevatte. G. maakte nog een beweging in de richting van het wapen, doch de vrouw belette hem dat gelukkig, zodat de arrestatie verder zonder moeilijkheden verliep.

„Ik heb 't gezien, het is gebeurd”, zei De Zwarte Ruiter, toen hij zich overgaf. Uit het eerste verhoor bleek dat G. met de genaturaliseerde Pool, in wiens huis hij zich bevond, in de gevangenis had kennis gemaakt. Voorlopig is De Zwarte Ruiter overgebracht naar het Huis van Bewaring in Rotterdam. Ook het echtpaar, dat het huis bewoonde, is gearresteerd.

De bewoners van het pand in Utrecht, waar G. vermoedelijk vijf weken heeft gewoond, en de vrouw, die met hem samenleefde, zijn eveneens gearresteerd. Hoewel de bewoners waarschijnlijk de eerste tijd niet geweten hebben, wie zij in huis hadden, waren zij hiervan volgens de politie later wel op de hoogte.

De voorgeschiedenis

De Zwarte Ruiter was in de nacht van zaterdag 13 op zondag 14 april uit de penitentiaire inrichting van de strafgevangenis te Scheveningen ontvlucht, onder meer met behulp van een vijl, die hem vermoedelijk door zijn echtgenote was verstrekt. In de cel van „De Zwarte Ruiter” vond men na zijn ontsnapping een briefje, gericht aan zijn bewakers en de directeur. Daarin stond:

„Zeer geachte vrienden, angst voor de cel deed me er toe besluiten te ontvluchten.

Het spijt mij, dat ik dit de directeur heb moeten aandoen, maar ik weet dat de cel de dood voor mij betekent. Ik verzoek mijn bewakers mij dit niet kwalijk te nemen.”

Aan het briefje was als p.s. toegevoegd: „Levend of dood, jullie zien me niet terug”.

De Waarheid 20 mei 1957

Geen geweld bij arrestatie „Zwarte Ruiters”

De hoofdcommissaris van politie te Rotterdam heeft medegedeeld, dat — in tegenstelling tot sommige krantenberichten — zich bij de arrestatie van de „Zwarte Ruiters” te Rotterdam geen vecht- of worstelpartijen hebben voorgedaan en dat de „Zwarte Ruiters” niet met een geladen stengun klaarstond.

Het Vrije Volk 8 juli 1957

‘Valse’ Zwarte Ruiters

De rechtbank te Dordrecht heeft de 22-jarige onderwijzer J. B. uit Vianen veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf, waarvan drie maanden voorwaardelijk met een proeftijd van drie jaar en ondertoezichtstelling.

Verdachte had aan G. de V. te Vianen een dreigbrief geschreven, waarin hij zich de zwarte ruiters noemde en een bedrag van duizend gulden eiste. De officier van Justitie had acht maanden gevangenisstraf geëist, waarvan vier voorwaardelijk met een proeftijd van drie jaar.

„Zwarte Ruiter” begint zang- carrière

Van onze Haagse redactie

DEN HAAG, zaterdag.

De 41-jarige Hans Gruyters, die twaalf jaar geleden als „de Zwarte Ruiter” wekenlang voorpaginanieuws was, blijkt over een groot zangtalent te beschikken. De Scheveningse zangpedagoge Regina Grelinger, die hem in de gevangenis anderhalf jaar lang lessen heeft gegeven, zei over hem: „Hij heeft niet alleen een prachtige stem, maar hij is bovendien zeer muzikaal. Ik ben ervan overtuigd dat hij het in de zangkunst zeer ver zal brengen.”

Hans Gruyters is sinds enkele weken op vrije voeten. Ten huize van de 76-jarige, maar nog zeer actieve zanglerares vertelde hij schoorvoetend: „Ik heb in mijn jonge jaren veel domme dingen gedaan, maar daar heb ik dan ook twaalf jaar voor gezeten. Nu ga ik met een schone lei beginnen. Als het me lukt wil ik iets proberen te bereiken met zingen.”

Bekendheid

De man, die zich door het gemak waarmee hij wekenlang aan politiecordons wist te ontsnappen in zijn geboortestreek Noord-Brabant grote bekendheid verwierf, ziet er jonger uit dan hij is. Zijn gitzwarte haar is zorgvuldig achterover geborsteld, zijn burgerpak zit hem als gegoten.

Hij is bijzonder te spreken over de leiding van de Scheveningse gevangenis. „Je kunt het er zo goed hebben als je zelf wilt. Je kan er alles studeren, al wil je arts worden. Dat ik een keer ontsnapt ben, acht, als een jonge kerel zijn kans ziet, grijpt hij hem. Het is me echter nooit kwalijk genomen.”

'De Zwarte Ruiters' (56) overleden

RUMPT - „De Zwarte Ruiters" van Mierlo, Hans Gruyters, is dit weekeinde op 56-jarige leeftijd aan een hartaanval bezweken. De Brabander overleed op zijn paard tijdens een rit door zijn huidige woonplaats Rump.

De naam De Zwarte Ruiters dook op in de jaren vijftig. Gruyters beging toen een aantal zware misdaden, maar zijn streekgenoten beschouwden hem toch min of meer als een avonturen-boekenheld, die tot de verbeelding was gaan spreken.

De bourgondisch ingestelde Gruyters voedde de legendevorming rondom zijn persoon ook met flair. Zo paradeerde hij op zijn zwarte paard in een kersencorso in Mierlo, terwijl zijn foto en opsporingsbevel boven elk politiebureau prijken.

De Zwarte Ruiters bracht in totaal twaalf jaar in de gevangenis door voor zijn aandeel in een roofmoord op een postkantoor. Na zijn vrijlating in 1966 trok hij zich terug in huiselijke kring. Een poging om operazanger te worden, waarvoor hij dankbaar gebruik maakte van een „Vuist"-programma van Willem Duys, mislukte. Gruyters leefde later van zijn belangen in een schoonmaakbedrijf. Hij laat een 30-jarige vrouw en een dochtertje achter.

dinsdag 28 oktober 1980

Bekende gangster De Zwarte Ruiters sterft te paard

Van een onzer verslaggevers RUMPT, dinsdag

Afgelopen weekeinde is op 56-jarige leeftijd overleden de legendarische cowboy-gangster Hans Gruyters, alias „De Zwarte Ruiters", van wiens daden de Nederlandse kranten in de jaren '50 hebben bolgestaan.

Het toeval wil dat De Zwarte Ruiters aan een hartaanval is overleden bij een rit te paard in zijn woonplaats Rump. Zijn bijnaam ontleende hij aan het feit dat hij als veelgezocht misdadiger brutaalweg meereed op een zwart paard bij een kersencorso in zijn toenmalige woonplaats Mierlo.

„De Zwarte Ruiters" kwam in juli 1966 op vrije voeten, nadat hij twaalf jaar had uitgezeten van de 15 jaar gevangenisstraf die hem waren opgelegd voor een reeks gewapende overvallen, inbraken, autodiefstallen en wegpirate-rij.

Daarbij was o.a. de geruchtmakende overval op het postkantoor in het Brabantse Ravenstein in november 1954, waarbij de 50-jarige kassier werd doodgeschoten. De Zwarte Ruiters was bekend als een van de daders, maar er waren er twee geweest. Tijdens de geruchtmakende processen is nooit bekend geworden wie het dodelijke schot heeft gelost. Voor het publiek was De Zwarte Ruiters in die reeks van jaren een romantische vrijbuiters, die met zijn Bourgondische inslag volop van het leven wist te genieten.

Bij zijn vrijlating in 1966 zei hij in een interview in

deze krant: „Toch is het leven tussen mijn vingers doorgeslipt, want twaalf jaren in de kracht van mijn leven heb ik in de cel moeten boeten voor mijn misdaden".

Dat boetelot aanvaardde hij trouwens meteen door zijn behulpzame instelling voor medegevangenen die in moeilijkheden verkeerden. Nog in de gevangenis werkte hij keihard aan de opbouw van een nieuw bestaan, en poogde door het nemen van zanglessen operazanger te worden. Ondanks een televisie-uitzending van Willem Duys is hij dat niet geworden.

Hans Gruyters leidde na dien een teruggetrokken leven als kleine ondernemer in o.a. een schoonmaakbedrijf en een meubelhandel. Hij is voor een tweede keer getrouwd, en laat thans een 30-jarige vrouw en 10-jarig dochtertje achter. Hij wordt morgen in zijn woonplaats Rump begraven.

